

...az elégia folyton-folyvást
a sarkunkban liheg, s szárba szökken
ott is, hol nincs minek szárba szökkennie,
felsorakoznak előttünk a hexameterek,
majd pihenésképp egy pentameter,
cezúra cezúrát követ,
az elégia itt is tetten érhető,
titkos életét éli a hasadékok
és torlaszok között, jégzajlásban,
az üledékes tengerfenék fölött:
„Hier spricht endlich es mir, hier in der Trauer sich aus“
csusszan be egy sor németül,
hol önnön szavunk elakad,
épp mintát veszünk, győzelmi kiáltás
ez a javából, fájdalommal teli,
mely belénk ivódott szabályként terelgeti
a hosszú és rövid szótagok sorát...”